

Soğuttu Kendinden Beni

– Ahmet Yüksel · 25 Eylül 2010

Hazan mevsimidir şimdi, Hastadır topraklar,
Gök ağlar, ağaçlar ağlardır,
Dağlar bağlar bahçeler ağlardır... mevsim sevdalısına.
Hüzün sarar dağları,
Ve dertli yürekler çoğalır artar durmadan.
Doyar... hastalıklara zaman.
Ve, kavuşmalar olur...
Gün be gün yazın sıcağından kavrulmuş,
aç susuz kara topraklar kavuşur en sonunda,
Vakti gelmiş sevdalılarına.

Çılgındır, fırtınalar eserken....
Bu mevsimde.
Acımasızdır, bakmazdır gözlerinin yaşına....
Yer yerinden oynar yağmurlardan.
Geceler siyahları giyinir, çiviler karanlığını aydınlığa.
Ve başkalaşır geceler, gündüzler, hiç durmadan....
Uyanırsın ansızın sen geceleri,
Uyanırsın da, irkilirsin sen çok zaman.
Ve gök gürültüsüne karışır gider çığlıkların..
Nice evlerdeki,
hüzün veren göz yaşları gece boyu sürerdir yaslar.
Beni mi, beni hiç sorma,
Tam yirmi yıldır, sevmem son baharları,
Beni... benden çaldı... Beni hasret etti, nice alışkanlıklarına.. Ağarttı genç yaşımda saçlarımı,büktü belimi.
Oysa ne çok severdim son baharları,
Hüzünler dertler ölümler olsa da, onun içinde.... Sevemez oldum şimdi, sevemez oldum bu son baharları.
Bana hep geçmişi hatırlatır da, Son baharlar her zaman..... Yüksel Şanlı er 26 Eylül 2010